

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ФУТБОЛ

chitanka.info

Дидо влезе през все още отключената врата и подхвърли на намятащата якето си Деница:

— Побързай, че Пешо си изчака чакалото. Седи в колата и вече заглежда чужди мацета...

Деница се подсмихна — знаеше, че нейният Пешо няма как да се измъкне изпод остро̀то ѝ токче, и в скороговорка занарежда:

— Всички манекени са прибрани, платовете са в шкафовете, касата е заключена, кафеварката и днес не работи...

— Знам — каза Дидо и посочи чантата си — Нося си термоса...

— И, моля те, огледай всичко на тръгване, че вчера намерихме няколко манекена на пода — не беше пиан снощи, как си ги съборил...

Ха? Дидо се загледа подире ѝ, но не я спря. Пък и нямаше как — младата жена изхвърча от входа, врътна ключа и се затича към отварящия вратата на колата мъж...

Странно...

Дидо беше на работа тук от половин година. Проблеми нямаше, пристигаше вечер в осем без нещо — тъкмо преди затварянето на Модния дом, цяла нощ дремеше юнашката на партера — хем имаше добър оглед от там, хем разтегаемият сол на шефката ставаше за лежане. Манекени имаше тук и горе, на първия етаж. Но там Дидо рядко минаваше. Кой ще седне да се катери горе — ако ще търсят касата или плаовете, тук трябваше да пробват...

Но пък мераклии нямаше — в касата имаше едва ли не жълти стотинки, шефката привечер я изпразваше, а де носеше парите, това не го интересуваше...

И платовете бяха уж висше качество, вносни, ценни... Но после що разправи и щеше да има с тях наивният крадец...

Та затова той беше спокоен и си караше по тертипа — кафенце, четене на някоя фантастична книжка, дрямка, две обиколки...

Защо са паднали манекените — нямаше представа. Може да не са били добре закрепени (дали?), или някой заранта ги е бутнал, без да ще, пък прехвърля вината върху нощния пазач, или... Абе, вероятности много, затова няма смисъл да се товари...

Така започна и тая нощ...

Хапна малко — носеше си салам и хляб, остави си и за след полунощ, вече имаше опит. Пийна кафенце, опъна се на разтегателния

сол и задряма. Нямахте нужда да се приспива — очите му се притвориха с блясването на първите лампи в отсрещната кооперация...

И задряма...

Но по едно време се сепна... Наистина — нейде от горния етаж се чу лек шум. Като движение на крака...

Дидо стана тихичко, взе големия фенер и стария метален метър на бай Митко, майстора. После бавно се качи по леката вътрешна стълба. Наистина — шумът се носеше от голямата зала. Оная — с масите на шивачите, манекените с полуготовите дрехи, кабините са обличане...

Със скок се озова в залата и сноп ярка светлина рязко обля залата. Бързо завъртя фенера и застина...

Манекените...

Всички манекени — и женските, и мъжките фигури, и краката, и бюстовете — всички бяха се събрали в средата на залата. А два от тях бяха замръзнали с протегнати към футболна топка крака...

Дидо се сети — топката я остави оная вечер Маркова, една от шивачите. Искала да изненада сина си и затова я скри в ателието. Но... Бяха я намерили...

Кой?

Стига, бе...

Манекените и футбол...

Дидо разтърси глава. Манекените бяха като група статуи — кой протегнал крак, кой вдигнал ръка, кой хвърлящ се в шпагат...

И не мърдаха...

Без да гаси фенера, той заотстъпва бавно назад. До стълбата... После стъпало по стъпало... Втурна се из долната зала, връхлетя в малкия офис на шефката и заключи трескаво. Не, че беше голяма защита — стените от плоскости, вратата едва закрепена...

Но никой не дойде, никой не го потърси...

А отгоре се чуваше далечният шум от мача...

Постоя така доста време — час ли, два ли... После се осмели и пак тръгна по стълбата нагоре. Но — тихо, едва-едва, почти безшумно...

Манекените играха футбол. Големите си подаваха с глава, тия — само от крака, ловко се финтираха, бюстовете бяха сложени на вратите...

Тогава той направи нещо, неочаквано и от него. Обърна се и пак така неусетно се върна в офиса. Изкара там до сутринта. А, когато навън започна да светлее, отиде отново горе. Из цялата зала бяха пръснати манекените. Не беше лесно, но успя да ги разстави по местата им и всичко стана както вечерта...

По едно време се усмихна. Дойде му една мисъл: „Добре, че не охранявам секс шоп“...

А после му хрумна, че не е лошо да покаже на някои професионални футболисти нощните мачове. Което, разбира се, нямаше да стане...

По ред причини. Най-важната — на другата вечер и той се включи в играта...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.